

П. Г. УДХАУС
ИЗПИТАНИ И ПРОВЕРЕНИ

Превод от английски: Весела Прошкова, 1999

chitanka.info

Пол Бейел беше сервитьор. Навярно асоциирате думата „сервитьор“ с любезно и сърчно създаване от мъжки пол, което бързо и безшумно обслужва масите, обкръжено от лукс и приглушени светлини. В ресторант „Париж“, собственост на мосю Бредин и намиращ се в Сохо, където работеше Пол, луксът и приглушените светлини липсваха. А самият Пол действаше бързо, но много шумно. Придвижването му от единия до другия край на салона напомняше едновременно на финал на маратонско бягане и номер на опитен жонгльор, придружени от заклинанията на придворен магьосник. Редовните клиенти бяха свикнали с него и не забелязваха майсторското му изпълнение, но всеки, който за пръв път влезеше в ресторанта, неминуемо изпадаше във възторг при вида на Пол, който дриблира между масите, носейки във всяка ръка чинии с храна, задържащи се като по магия, и напевно изрича загадъчната дума „идваследсекунда идва веднага“.

В сравнение с неговия труд работата на кабаретните актьори изглеждаше като приятно забавление, с тази разлика, че те получаваха петдесет лири паунда седмично, а Пол — осемнайсет шилинга.

Замислиш ли се, откриваш, че бедността е истинска благодат. Ако заплатата на Пол беше повече от осемнайсет шилинга седмично, той нямаше да обитава таванска стаичка. Щеше да се шири в двустаен апартамент на втория етаж, в резултат на което нямаше да разполага с обилната светлина, проникваща през таванското прозорче. Въсъщност помещението можеше да служи и като ателие, което беше истински късмет за Пол, защото той, подобно на много известни люде, водеше двойствен живот. В извънработно време спринтирацията, прегракнал жонгльор от ресторант „Париж“ се превръщаше в смирен почитател на изкуството. Още от ранното си детство Пол проявяваше склонност към рисуването. За съжаление обстоятелствата не му позволяваха да посвещава много време на живописата, но както често си казваше, пътят към славата на повечето художници е бил трънлив, защо не и неговият? Още повече че мъките му скоро ще свършат. Рисуваше през всеки свободен час, а в четвъртък — през целия следобед — и великата творба скоро щеше да бъде завършена. Беше постигнал невъзможното. Нямаше пари да плати на модели, нито достатъчно свободно време, непрекъснато го измъчваха глад и умора и все пак бе победил. Още няколко щрихи и шедьовърът ще бъде завършен. Сетне всичко ще

тръгне по мед и масло. Пол си представяше сцената до най-малката подробност. Картината се намира в склада на галериста и може би (човек не бива да е прекален оптимист) е забутана в някой ъгъл. Появява се богат ценител на живописиста. Отначало не забелязва шедьовъра, тъй като погледът му е привлечен от други картини, изложени така, че да бъдат забелязани. Богатият джентълмен ги разглежда с насмешка, примесена с досада, обръща се и... Пол се питаше за каква ли сума ще бъде чекът.

Имаше си важна причина да се стреми към материалните облаги. Като го гледаше как галопира по изтъркания линолеум на ресторанта, човек би си казал, че Пол изцяло е погълнат от работата си. Ала това не отговаряше на истината. Той приемаше и изпълняваше поръчките машинално, както джубоксът в ъгъла приемаше монети и изпълняваше мелодии. Мислите му бяха изцяло отдадени на Жана Леброк, негова колежка в ресторанта, и магазинчето за цигари на „Брикстън“, чийто собственик го продаваше на прилична цена. Да бъде женен за сервитьорката и да притежава магазинчето — така Пол си представяше земния рай и само богатият ценител на изкуството можеше да отвори райските двери.

Жана беше едра и флегматична норманка, надарена с доста банална хубост. Приличаше на някоя от фермерките, които описва Мопасан. Сред врявата и суетнята на ресторант „Париж“ тя изглеждаше не на място, като крава, попаднала в локомотивен завод. За Пол, който я боготвореше и изпитваше към нея типичната за всички дребни мъже страст към дамите с пищни форми, маниерите ѝ не бяха флегматични, а изпълнени с царствено достолепие. Според него тя придаваше изисканост на вулгарната, тъпчеца се с храна клиентела, сякаш бе богиня, намесила се в битка, описана в произведение на Омир. Вулгарната клиентела обаче гръмка бе на друго мнение и гръмка го изразяваше. Дори веднъж някакъв безочлив грубиянин си позволи нахалството да ѝ подвикне: „Размърдай си дебелия задник, миличка!“ Никак не беше професионално Пол да се подхлъзне и да изсипе порция бъркани яйца върху ръкава на безобразника, но имаме ли право да го виним?

Сред онези, които не споделяха възгледите на Пол относно поведението на сервитьорките, беше и мосю Бредин, собственикът на ресторант „Париж“. Именно това обстоятелство позволи на нашия

герой за пръв път да даде воля на чувствата, които го измъчваха, както жилавата пържола измъчва клиент на „Париж“, разполагащ с много кратка обедна почивка. Месеци наред бе обожавал любимата си от разстояние, без да посмее да ѝ каже нещо по-интимно от „Добро утро, госпожице Жана“, докато един ден през временното затишие в работата се натъкна на девойката в коридора, водещ към кухнята. Беше закрила лице с престилката си и безутешно ридаше.

Пол не беше човек, който заради любовта да пренебрегне задълженията си. Побърза да предаде на готвача поръчката и се върна в коридора, където Жана продължаваше да ридае.

— Скъпа госпожице! — разтревожено възкликна той. — Какво се е случило? Защо плачете?

— Господарят! — изхлипа девойката. — Той е...

— Ангеле мой — прекъсна я Пол, — той е свиня.

Това си беше самата истина. Безпристрастният страничен наблюдател би потвърдил, че Пол е улучил право в целта. Мосю Бредин си беше свиня. Изглеждаше като свиня, хранеше се като свиня и грухтеше като такава. Дори душата му бе душа на свиня. Ако някой завържеше синя панделка на врата му, можеше да го представи на селскостопанска изложба и дори да спечели наградата за най-добре охранен шопар.

— Ще му дам да се разбере! — провикна се Пол, а очите му яростно заблестяха.

— Нарече ме костенурка — изплака дамата на сърцето му.

— Ще го изритам в корема! — добави Пол.

Жана вече не ридаше толкова сърцераздирателно. Нашият герой се възползва от затишието на бурята от чувства и плахо прегърна любимата си през кръста, сетне разпалено заговори. За две минути изрече онова, което всеки човек би казал за десет, при това монологът му бе изключително смислен и без излишен баласт.

Жана отпусна ръце на скута си, при което лицето ѝ като пълна месечина изплува иззад престилката. Беше толкова поразена от думите му, че отначало дори не се ядоса.

Пол продължаваше да бърбори и тя се втренчи в него, а гневът лумна в гърдите ѝ и забушува като пожар. Как някакъв си долен келнер се осмелява да ѝ се обяснява в любов! Да признава мерзките си чувства към нея — жената, която ежедневно задяваха джентълмени с

бомбета и с елегантни костюми и която веднъж беше поканена на среща от секретаря на един адвокат! Поведението му беше непростимо. Тя се освободи от прегръдката му и ядно възкликна:

— Как смееш да ме докосваш, глупаво дребосъче!

— Ангеле мой... — запротестира Пол.

Жана презрително се изсмя и процеди през зъби:

— Ти ли, бе!

Едва ли има по-жестока и смазваща реплика от „ти ли, бе“, когато е изречена по определен начин — точно както я бе произнесла Жана.

Пол клюмна, възторженият му монолог секна.

— Какво си въобразяваш? — безмилостно продължи любимата му. — Че само с осемнайсет шилинга седмично ще издържаш семейство, а?

Пол рязко вдигна глава — очевидно положението не беше толкова безнадеждно, щом тя се бе замислила върху финансовия аспект на брака им.

— Изслушай ме! Наистина в момента получавам едва осемнайсет шилинга, но скоро материалното ми положение ще се промени. Не съм само сервитьор, занимавам се и с живопис. Нарисувал съм великолепна картина. Работих над нея цяла година и наскоро я завърших. Ще я продам и тогава, ангеле мой...

Изражението на Жана вече не бе подигравателно, а изпълнено с уважение.

— Картина ли? — замислено промълви тя. — От картини могат да се изкарат пари.

Този път Пол беше доволен, че вече не я прегръща през кръста. И двете му ръце трябваше да бъдат свободни, за да опише с жестове великото си творение.

— Моята картина ще ме направи богат. Наистина е прекрасна. Нарекъл съм я „Пробуждане“, на нея е изобразена горска сцена. Винаги, когато се прибера от работа, потънал в пот и уморен до смърт, и погледна гората, моментално се чувствам освежен. Гледката е толкова успокояваща! Слънчевите лъчи проникват през гъстите зелени корони на дърветата като златисти водопади. Върху мъха лежи заспала красива девойка. Над нея се е навел млад овчар, който се кани да целуне страната ѝ, нежна като цвете. Миг преди да го стори, се е

обърнал, за да се убеди, че никой не ги наблюдава. Изглежда толкова щастлив и толкова горд, че сърцето ти прелива от радост заради него.

— Все повече се убеждавам, че от тази картина ще паднат пари! — не скрива възторга си младата жена, напълно забравила обидните думи на мосю Бредин.

— Така си е! — провикна се Пол. — Ще я продам скъпо и прескъпо на някой богат колекционер. Сетне, ангеле мой...

— Знаеш ли, че си симпатичен дребосък — покровителствено заяви обектът на чувствата му. — Не ти обещавам нищо. Времето ще покаже...

Той сграбчи ръката ѝ и благоговейно я целуна. Жана снизходително се усмихна и като на себе си промърмори:

— Може да се окаже доходно... Тия англичани дават луди пари за разни там картини.

* * *

Прочутият поет Джефри Чосър е написал през четиринайсети век следното дълбокомислено двустичие:

„Животът толкоз кратък е, а занаятът тъй дълго се учи битките — толкова непосилни, а победата — тъй трудна.“

Кое то в случая с Пол би могло да се перифразира на „тъй трудно е картина ти да нарисуваш, но дважд по-трудно е да я продадеш“.

През бездната на вековете Пол Бейел и Джефри Чосър приятелски си подадоха ръка. Фразата „победата е тъй трудна“ сякаш беше написана специално за нашия герой.

Ако бе описал перипетиите си със своя шедьовър, историята щеше да бъде увлекателна като „Одисеята“ и също толкова дълга, поради което щяха да се наложат известни съкращения.

От време на време в ресторант „Париж“ вечеряше някакъв художник, който поради буйния си темперамент изпитваше ужас от флегматичната Жана, ето защо Пол беше удостоен с честта да го обслужва. Окуражен от приятелското отношение на експерта, нашият герой се осмели да го поразпита за пазара на произведения на изкуството. По какъв начин мосю продава картините си? Мосю отвърна, че картините му се продавали само от дъжд на вятър. И все

пак кой се занимава с продажбата? Художникът търпеливо обясни, че това било работа на галеристите. Пол учтиво му благодари и обясни, че негов приятел бил нарисувал картина и искал да я продаде.

— Ако е решил да се прехранва с живопис, ще умре от глад — гласеше безмилостният коментар.

Следващият ден беше четвъртък и Пол беше свободен през следобедните часове, поради което реши да навести художествените галерии. Започна обиколката в повишен дух, но до вечерта бодрото настроение го напусна, както въздухът напуска пробит балон. Търговците на картини сякаш се бяха наговорили и повтаряха едно и също — че нямат място за неговата творба.

— Продаде ли картината? — поинтересува се Жана, когато се срещнаха на работното си място.

— Все още не съм. Но преговорите с галеристите са деликатна работа, човек трябва да подхожда с финес и изключителна предпазливост.

Пол реши отново да се посъветва с художника.

— Приятелят ми е посетил много художествени галерии, но за съжаление нямало място за неговата картина.

— Позната история — кимна художникът.

— Питам се дали има някакъв друг начин за продажба.

— Какво е изобразено на картината?

— Ах, мосю, картината е прекрасна! — ентусиазирано възкликна Пол. — Представлява горска сцена. Една красива девойка...

— Ясно! Кажете на вашия приятел да обиколи издателите на списания — нищо чудно да използват творението му за някоя корица.

Пол прочувствено му благодари, а следващия четвъртък побърза да последва съвета му. В края на деня с горчивина установи, че и редакторите на различните по жанр списания са в неизгодното положение на галеристите. Навсякъде го посрещаха с думите, че са затрупани с материали.

— Продаде ли картината? — заяде го Жана в петък сутринта.

— Все още не съм, но...

— Омръзна ми да слушам това „но“!

— Ангел мой!

— Я не се лигави! — сопна се любимата му и тръсна глава.

Към края на месеца Пол изпадна в черно отчаяние и стигна дотам, че да предлага шедьовъра си в тъмни магазинчета, чиито собственици неизменно се отличаваха с мръсни ръце. През този черен четвъртък посети седем магазинчета и седмината собственика потъркаха картината с мръсните си палци, презрително изсумтяха и го отпратиха. Той се почувства напълно сломен и занесе шедьовъра си обратно в таванската стаичка.

Не мигна през цялата нощ, в главата му се блъскаха тревожни мисли. Когато на сутринта се яви в ресторант „Париж“, нервите му бяха опънати до скъсване. Закъсня за работа, което го спаси от неизбежния въпрос за съдбата на картината, но му навреди във всяко друго отношение. Мосю Бредин, който седеше на касата, свирепо изръмжа, а Жана, която поради закъснението му бе принудена да работи повече, отколкото беше свикнала, навири нос и се престори, че не го забелязва. Сега вече отчаянието му нямаше граници.

Трябва да споменем, че когато работата му вървеше, мосю Бредин ставаше любезен. Любезността му много рядко намираше материално изражение, макар очевидци да твърдяха, че веднъж в момент на благоразположение той дал на момченце дребна монета. В повечето случаи доброто настроение само смекчаваше чертите му, но не облагородяваше физиономията му на самодоволен шопар. Тъй като днес бизнесът беше повече от успешен, мосю Бредин се чувстваше на седмото небе. Беше зарязал касата и се бе настанил на масата за персонала с огромна чиния супа пред себе си. Ресторантът беше празен, с изключение на закъснял за обяда посетител, който седеше в дъното на салона. Настъпил бе един от редките моменти на затишие в трескавата дейност, която развиваше „Париж“. Пол унило се облягаше на стената, обзет от мисли за нерадостното бъдеще. Жана сервираше на шефа.

Мосю Бредин изсърба супата и се изправи. Чувстваше се доволен от себе си и от целия свят. Затътри се обратно към касата, ала спря, когато мина край Жана. Направи ѝ комплимент, подхвърли и някаква шега. От стратегическото си място до стената Пол ревниво го наблюдаваше, едва сдържайки яростта си.

Мосю Бредин погъделичка Жана под брадичката.

В същия момент единственият клиент се провикна: „Келнер!“, но Пол изобщо не го чу. Нервите му бяха опънати католастици, които

заплашваха да се скъсат. Изрева дивашки и обезумял от гняв, хукна към работодателя си. Щеше да унищожи мръсното прасе, което си позволяваше да гъделичка неговата любима под брадичката.

Мосю Бредин разбра, че му е обявена война, едва когато малка франзела го улучи точно в ухото. Хлебчето беше доста твърдо, което го правеше почти равностойно на смъртоносен шрапнел. Поради размерите си собственикът на „Париж“ не можа да отскочи встрани, но неистово изкрещя, а тлъстото му туловище се разтреса като желе. Край главата му профуча втора франзелка и се удари в стената, последвана от поничка с крем, която попадна в окото на мосю и сиропът се стече по лицето му.

Единственият клиент вече не бързаше да плати сметката си — очевидно беше решил да остане до края на безплатното представление. Облегна се на стола си и се приготви да наблюдава в чия полза ще се развие сражението. Мосю Бредин бе потърсил убежище зад бюрото с касовия апарат и се опитваше да предугади действията на противника, макар клепачите на едното му око да бяха слепени от гъстия крем. От своя страна Пол сипеше ругатни на родния си език и заплашително размахваше шоколадов еклер. Клиентът си каза, че зрелището става все по-интересно.

Ала скоро удоволствието му беше развалено от Жана, която сграбчи Пол за рамото, разтърси го и закрепця, успешно включвайки се в оглушителната врява. Намесата ѝ имаше умиротворяващ ефект. Еклерът тупна на пода, гласът на Пол заглъхна. На лицето му отново се изписа страдалческо изражение. Пискливият глас на мосю Бредин, който вече нямаше конкуренция, гневно отекна в празното заведение.

— Уволняват снайпериста — промърмори единственият клиент, правилно преценявайки ситуацията.

Изхвърленият от работа Пол намери убежище в коридора, водещ към кухнята. Краката му се подкосяваха, повдигаше му се. След няколко минути се появи Жана и още щом го видя, закрепця:

— Глупак! Идиот! Ненормалник!

Той безмълвно се втренчи в нея.

— Малоумник! Откъде ти хрумна да замеряш шефа с франзели?

— Ама той... — започна Пол.

— Какво той? Какво толкова е направил? Защо се нахвърли върху него като бясно куче? Какво те засяга, че е пофлиртувал с мен?

Дълбоко в себе си нашият герой жадуваше за съчувствие, за добра дума, която да разсее отчаянието му. Всичко вървеше наопаки. Вместо да се разчувства от геройската му постъпка, Жана го гълчеше. Все едно Андромеда да вдигне скандал на Персей, след като той бе убил морското чудовище! Пол избърса потта от челото си с кърпата, която овесваше на китката си при сервирането. Имаше чувството, че собственият му свят се е продънил и че сега лети в бездната. Направи последен опит да се сдобри с любимата си.

— Жана, изслушай ме!

— Млък, глупав дребосък! Заради теб едва не загубих работата си. Да замеряш шефа с фразели! Как ти дойде наум!

Тя с царствена походка се върна в салона и остави Пол да стърчи до кухненската врата. Бедният човек не можеше да направи нито крачка, сякаш някаква пружина в него се беше скъсала. Не знаеше колко време е останал в коридора, но когато чу как някой извика „Келнер!“, машинално се залови за работа като актьор, който влиза в ролята си. Ако човек не знаеше за сцената, разиграла се преди броени минути, не би предположил нищо нередно. Пол изпълняваше задълженията си с характерната си неизчерпаема енергия.

В края на работния ден мосю Бредин с нежелание му връчи осемнайсетте шилинга и нашият герой напусна ресторанта като свободен човек.

Изкачи се в таванската си стаичка и седна на леглото, после впери невиждащ поглед в картината, облежната на отсрещната стена.

Внезапно го връхлетяха черни мисли, които подскачаха и танцуваха в съзнанието му като дявол четата в пъкъла. Изпита странно чувство, сякаш се бе отделил от тялото си и се наблюдаваше от голямо разстояние.

Това беше краят. Дяволчетата танцуваха и подскачаха; ненадейно едно се отдели от събратята си, уголеми се и се закълчи още по-енергично. Пол се изправи. Решението бе взето — ще сложи край на живота си.

Като в сън слезе по стълбите и се озова на улицата. Закрачи по тротоара, докато усилено размишляваше. Да се самоубие, но как?

Така се беше замислил, че някакъв автомобил едва не го прегازی, докато прекосяваше улицата. В последния момент отскочи назад, а шофьорът го обсипа с ругатни.

Пол заплашително вдигна юмрук по посока на отдалечаващите се задни светлини.

— Свиня! — изкрещя. — Убиец! Мръсник! Негодник! Искаше да ме убиеш, а? Ще запиша номера ти, проклетнико, и ще те обадя в полицията! Престъпник с престъпник такъв!

Някакъв полицай се бе приближил и любопитно го наблюдаваше. Пол се обърна към него, възмутен от дъното на душата си.

— Господин полицай, искам да се оплача. Тези свине, шофьорите, карат толкова безразсъдно. Нищо чудно, че има толкова много нещастни случаи.

— Отвратителни са, нали? — добродушно отбеляза униформеният. — Върви си по пътя, младежо.

Пол се подчини, но вътрешно кипеше от гняв. Тези ненавистни шофьори! Замалко да стане жертва на... Ненадейно го осени идея. Бе открил начин да сложи край на живота си.

* * *

В парка цареше мъртвешка тишина. Беше избрал парка, защото между дърветата се ширеше непрогледен мрак, следователно нямаше опасност да го видят и да осуетят намеренията му. Спотаи се в сенките край шосето и зачака. След известно време от далечината долетя бръмченето на мощен двигател. Проблеснаха фарове досущ очи на дракон, който се нахвърля върху жертвата си.

Пол нададе вик и изскочи на шосето.

Ала точно този вик се оказа фатален за намеренията му. Възнамеряваше с последен зов да се сбoguва с картината си, с Жана, с живота. Напълно обяснимо е, че шофьорът на превозното средство погрешно го изтълкува като предупредителен вик. Разнесе се скърцане на спирачки, гумите изсвириха върху сухата настилка на шосето и колата спря на около метър от Пол.

— Това пък какво е? — обади се спокоен глас иззад светлините на фаровете.

Пол се изпъчи и скръсти ръце на гърдите си.

— Ето ме! Убийте ме!

— Отстъпвам правото другиму — каза човекът, който говореше с подчертан американски акцент. — Никога не убивам в петък, защото носи нещастие. Дано не ме помислиш за невъзпитан, приятел, но ще те попитам от коя лудница си избягал...

— Да му се не види! — изненадано възкликна непознатият, защото нервите на Пол не издържаха, той се строполи наред шосето и избухна в ридания.

Човекът слезе от автомобила и фаровете го осветиха. Беше висок младеж със симпатично, открито лице. Наведе се, разтърси Пол и нареди:

— Зарежи тия намерения, драги. Може онова, което си мислиш, да се окаже невярно. А пък ако отговаря на истината, помни, че винаги има надежда. Престани да хленчиш. Какво се е случило? Гемииите ти ли са потънали?

Пол седна и конвулсивно преглътна. Нервите му бяха напълно разстроени. Храбростта го бе напуснала и вместо нея се бе възцарило неописуемо отчаяние. Беше като дете, което жадува за съчувствие, изгаряше от нетърпение да разкаже за неволите си. Така и стори, като придружаваше разказа си с буйно жестикулиране и от време на време изхълцваше. След като внимателно го изслуша, американецът с няколко думи обобщи положението.

— Значи не си успял да продадеш картината си, изхвърлили са те от работа и любимата те е изоставила. Признавам, че не си за завиждане, но това не е повод да общуваш с колелата на разни автомобили. Ще преспиш в моя хотел, а утре ще решим какво да правим.

* * *

На сутринта сервираха на двамата обилна закуска, която и мъртвеца би вдигнала на крак. Докато се хранеха, специален куриер отиде с такси до жилището на Пол и донесе платното. Сервитьорът почтително уведоми американеца, че с най-голяма предпазливост са занесли картината в апартамента му.

— Ако си приключил с хапването, приятел — обърна се той към Пол, — предлагам да погледнем произведението ти.

Влязоха в стаята. Картината беше облежната на един стол. Младежът я разгледа и възкликна:

— Бива си я! Нещо повече — страхотна е.

Внезапно сърцето на Пол лудо затуптя. Нима най-сетне бе срещнал богатия познавач на изкуството? Американецът със сигурност беше богат, защото притежаваше автомобил и живееше в скъп хотел. Беше и познавач, тъй като бе заявил, че картината е страхотна.

— Мосю е много любезен — промърмори Пол.

— Да пукна, ако не ми харесва! — възхитено изрече младежът.

— Мосю ме ласкае — обади се художникът, възприемайки възклицанието като комплимент.

— Месеци наред търся точно такава картина — продължи американецът.

Пол блажено забели очи.

— Ако поправиш това-онова, ще я купя и ще поръчам да рисуващ още.

— Какво разбирате под „поправки“, мосю?

— О, нищо съществено, само няколко незначителни промени. — Той посочи към приведения пастир. — Интересувам се какво прави този виден гражданин.

— Навежда се — разпалено заобяснява Пол, — за да дари с целувка любимата си. А тя, потънала в унес, го сънува...

— Зарежи жената и се съсредоточи върху овчаря — той е звездата на шоуто. Прекрасно си го изрисувал, позата му е точно каквата трябва. Какво прави той? Навежда се. Ако носи тиранти и се наведе толкова ниско, те ще се скъсат, нали?

Пол, който изобщо не разбираше накъде бие новият му приятел, побърза да се съгласи. До този момент не си беше представял пастира издокаран с тиранти.

— Ще си помислиш, че те ще се скъсат, нали? — повтори младежът.

— Със сигурност ще се скъсат, мосю.

— Ето къде грешиш, драги — напълно сериозно заяви американецът и го потупа по гърдите. — Ще останат цели-целенички, ако са от марката „Изпитани и доказани“ на компанията „Галоуей“. Тирантите на „Галоуей“ издържат на всякакво напрежение. Представяш ли си какво ще бъде мотото на рекламната ни кампания?

„Носете «Изпитани и доказани» и съдбата никога няма да ви нанесе удар.“ Ще им скрием топката, повярвай ми. Аз управлявам компанията.

— Не се съмнявам, мосю.

— Ще ти предложи още нещо: разкарай този мъх и нарисуй девојката във въжена люлка. Облечи партньора ѝ в риза вместо в хавлия, сложи му едни тиранти от марката „Изпитани и доказани“, срещу което ще получиш три хиляди долара и четири хилядарки годишна заплата, при условие да работиш само за нас, докато пожелаеш. Бива си те, приятел. Имаш набито око и отличен похват. Например да вземем младежа с хавлията — веднага се разбира защо е толкова щастлив. Защото носи тиранти „Изпитани и доказани“ и знае, че колкото и да се навежда, няма да се скъсат. Е, приемаш ли?

Отговорът на Пол не оставяше място за съмнение. Той прегърна младежа през кръста и звучно го разцелува.

— По-полека, братче! — възкликна смаяният собственик на „Галоуей“. — Договор не се подписва с целувки!

* * *

Същия ден в около един следобед кварталният полицај Томас Парсънс, който извършваше рутинната си обиколка, забеляза някакъв човек да му маха от ресторант „Париж“. Човекът приличаше на свиня, грухтеше като свиня и бе тлъст като свиня. Полицај Парсънс си помисли, че навярно и по характер е истинска свиня. После му хрумна, че ако завърже синя панделка около врата на непознатия, с успех ще го показва на селскостопански изложби.

— Какво се е случило? — попита го.

Шишкото задърдори на френски. Полицај Парсънс поклати глава и го скастри:

— Говори смислено, човече.

— Ей там — провикна се дебелиакът и посочи зад себе си. — Там има едно мъж, което го... как се казваше на английски... а, да, който го уволних. Вчера го уволнил, днеска се връща. Викам му: „Sochow, va!“

— Това какво означава?

— „Махай се, свинья такава!“ Или както вие казвате — „чупката“! Викам му „чупката“, ама той не ще да отиде. Моля, изгонете, господин полицай.

Парсънс изпъчи гърди и влезе в ресторанта. На една от масите кротко си седеше Пол. Жана се беше оттеглила в другия край на салона и хвърляше смразяващи погледи на нежелания клиент.

— Какво се е случило? — попита полицаят.

Пол вдигна поглед.

— Честно казано, нямам представа. Представете си, мосю: влизам да обядвам в този ресторант, а онзи господин иска да ме прогони.

— Той келнер, която аз вчера лично изволних — дере се мосю Бредин. — Няма спукана пара да влиза в мой ресторант!

Полицаят строго изгледа Пол.

— Вярно ли е? Елате с мен.

Нашият герой повдигна вежди, сетне, пред смаяния поглед на Парсънс заизважда от джобовете си банкноти и златни монети, които започна да подрежда на масата, докато почти не остана свободно място. Взе една монета, подаде я на полицая и учтиво каза:

— Надявам се с това поне малко да ви компенсирам заради главоболията, които ви създаде този безумец...

— Компенсирате ме много — дружелюбно го прекъсна Парсънс, после се обърна към собственика на „Париж“, който бе зяпнал от изумление. — Слушайте, ако продължавате в този дух, ще имате големи неприятности. Ясно ли е? Ваше задължение е да бъдете учтив към клиентите. И внимавайте — следващия път няма да ви се размине толкова лесно.

Пол поиска сметката.

До този момент го беше обслужвал нещастникът, когото мосю Бредин бе взел на неговото място, ала кафето му поднесе самата Жана. Наведе се към него и прошепна:

— Сигурно си продал картината, Пол. И то за тлъста сума, нали? Колко се радвам, скъпи! Сега ние с теб...

Той я изгледа с безразличие:

— Мила девойко, ще бъдете ли така добра да ми донесете и една цигара?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.